

РЕШЕНИЕ

№ 7

гр. Раднево , 26.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – РАДНЕВО в публично заседание на шестнадесети март,
през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Асен Ц. Цветанов

при участието на секретаря Росица Д. Динева
като разгледа докладваното от Асен Ц. Цветанов Гражданско дело №
20205520100461 по описа за 2020 година

Предявени са установителни иски по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК с материалноправно основание чл. 99 ЗЗД и чл. 79, ал. 1, предл. 1 ЗЗД във вр. с чл. 9, ал. 1 ЗПК, чл. 33, ал. 1 ЗПК.

Производството е образувано по искова молба на „Агенция за събиране на вземания” ЕАД срещу Р. Р. К., с която се предявяват иски с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК във вр. чл. 99 ЗЗД и чл. 79, ал. 1, предл. 1 ЗЗД във вр. с чл. 9, ал. 1 ЗПК и чл. 33, ал. 1 ЗПК. Ищецът твърди, че с договор за паричен заем № 232702 от 14.11.2018 г. „Сити кеш” ООД е отпуснало на ответника Р. Р. К. потребителски кредит в размер на 800 лв., която била усвоена срещу подпис за получаване на сумата. Твърди, че била уговорена договорна лихва в размер на 57,03 лв. Твърди, че било уговорено задължение за връщането на кредита в срок до 06.03.2019 г., на 16 броя равни седмични вноски по 53,56 лв. всяка, при първа вноска с падеж 21.11.2018 г. Твърди, че срокът на договора е изтекъл на 06.03.2019 г. с настъпване падежа на последната вноска. Твърди, че било начислено обезщетение за забава върху неплатените месечни вноски от 21.11.2018 г., датата на първата неплатена месечна вноска, до датата на подаване в съда на заявлението по чл. 410 ГПК, което било в размер на 299,78 лв. Твърди, че ответникът не е правил погашения по договора. Твърди, че с договор за цесия от 11.06.2019 г. и

приложение № 1 от същата дата вземането на „Сити кеш” ООД към ответника Р. Р. К. по договора за кредит било прехвърлено в полза на „Агенция за събиране на вземания” ЕАД, за което били изпращани уведомления до ответника, но писмата се връщали с отбелязване, че лицето не е намерен на адреса. Твърди, че за вземането е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 158/2020 г. на РС-Раднево, но ответникът не бил открит на известните адреси и поради това предявява иска на основание чл. 415, ал. 1, т. 2 ГПК. Поради това иска да се установи вземането му от ответника по издадената заповед за изпълнение, ведно със законната лихва върху главницата от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК до изплащане на вземането. Претендира разноски.

В срока по чл. 131 от ГПК е постъпил писмен отговор от ответника Р. Р. К., чрез назначения особен представител адв. Д., в който взема становище за допустимост на исковете, но поддържа тяхната неоснователност с твърдение за липса на доказателства за уведомяване на ответника за извършената цесия. Развива правни съображения за невъзможност за уведомяване на ответника за цесията чрез съдебен изпълнител и чрез особения представител. Иската от съда да отхвърли исковете като неоснователни.

Съдът, като взе предвид исканията и доводите на страните, събраните по делото доказателства и съобрази разпоредбите на закона, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта и предмета на производството:

От приетото за послужване ч.гр.д. № 158 по описа за 2020 г. на РС-Раднево се установява, че ищецът се е снабдил със заповед за изпълнение на парично задължение за процесните суми по чл. 410 ГПК № 82/08.04.2020 г., с която в полза на заявителя за присъдени сумите, предмет на предявения иск. Заповедта е връчена на длъжника по реда на чл. 47, ал. 5 ГПК, поради което с разпореждане на съда от 16.07.2020 г. на основание чл. 415, ал. 1, т. 2 ГПК е указано на заявителя да предяви иск за установяване на вземанията си по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК. В законовия едномесечен срок е предявен настоящият иск. Налице е пълен идентитет между претенциите, за които е издадена заповедта за изпълнение, и тези, предмет на производството по делото. Затова предявените искове са допустими.

По легитимацията на ищеца:

Въпросът за материалната легитимацията на ищеца е общ по отношение на всички обективно кумулативно съединени установителни иски, поради което следва да бъде изследван преди разглеждане на предпоставките за основателността на всеки един от тях.

Ищецът извлича правото си да претендира процесните суми от факта, че е придобил вземането по договор за потребителски кредит от „Сити Кеш“ ООД съгласно договор за продажба и прехвърляне на вземания /цесия/ от 11.06.2019 г. и приложение № 1 към него от 11.06.2019 г. Затова, за да бъде титуляр на процесното вземане и кредитор на ответника по процесния договор за потребителски кредит, в тежест на ищеца е да установи осъществяването на така описаното прехвърляне на вземания, т.е. наличието на валиден договор за цесия, уведомяването на длъжника за прехвърлянето съгласно чл. 99, ал. 3 ЗЗД, както и наличие на уговорка в договора за кредит, че кредиторът може да прехвърли вземането си.

Съгласно чл. 5, ал. 3 от общите условия по договор за заем /л.7/ „Сити Кеш“ ООД има право да прехвърля, изцяло или частично, правата си по този договор за кредит. От така постигната изрична уговорка между страните следва, че са спазени специалните закони изисквания на чл. 26 ЗПК, а именно че кредиторът може да прехвърли вземането си по договора за потребителски кредит на трето лице, само ако договорът за потребителски кредит предвижда такава възможност.

По делото е приет като писмено доказателство договор за продажба и прехвърляне на вземания /цесия/ от 11.06.2019 г. /л.9-12/ и приложение № 1 към него от 11.06.2019 г. /л.14-16/, с който „Сити Кеш“ ООД е прехвърлило на ищеца „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД вземането си към ответника Р. Р. К. по процесния договор за паричен заем № 232702 от 14.11.2018 г. /л.4/ с данни: остатък от главница в размер на 800 лв., остатък договорна лихва в размер на 57,03 лв., остатък неустойка 310,97 лв., остатък лихва за просрочие 251,93 лв., дължими към дата на цесията 11.06.2019 г. /виж приложение № 1 и потвърждението към договора за цесия на л.13/, за което е издадено пълномощно на цесионера да уведоми длъжника от името на кредитодателя /пълномощно на л.17/.

С уведомително писмо изх. № УПЦ-П-СТК/232702 от 18.06.2019 г. /л.18/ ищецът е направил опит да уведоми ответника за извършената цесия, но видно от обратната разписка пратката не е получена поради преместване на адресата /л.20/. С уведомително писмо изх. № УПЦ-П-СТК/232702 от 06.08.2020 г. /л.22/ ищецът е направил втори опит да уведоми ответника за извършената цесия, но видно от обратната разписка /л.23/ получателят не е открит на адреса, стикер, не отговаря на телефон.

Съгласно установената съдебна практика, намерила израз в постановеното решение № 148 от 02.12.2016 г. на ВКС по т.д. № 2072/2015 г. на 1-во т.о., удостоверителното изявление на пощенския оператор за отсъствието от адреса и за неявяването в пощенската служба по чл. 5, ал. 3 от Общите правила не презумира недобросъвестното поведение на получателя (например укриване или отказ за получаване или узнаване на съдържанието на съобщението), тъй като последният не е страна по договора между подателя и пощенския оператор. В договора за кредит няма уговорка за фингирано връчване, поради което и с оглед на посочената съдебна практика е невъзможно в случая фингирано връчване.

За да има действие прехвърлянето на вземането по отношение на длъжника, а и спрямо третите лица, същото следва да му бъде съобщено надлежно – чл. 99, ал. 4 ЗЗД. До момента на уведомяване за извършеното прехвърляне на вземанията, за длъжника надлежен кредитор е цедентът. Нормата на чл. 99, ал. 3 ЗЗД задължава предишния кредитор да извърши посоченото уведомяване. Затова съобщението от новия кредитор няма предвиденото в чл. 99, ал. 3 и ал. 4 ЗЗД действие. Това обаче не означава, че предишният кредитор няма правото да упълномощи новия кредитор да извърши съобщаването до длъжника като негов пълномощник. Това упълномощаване не противоречи на разпоредбите на чл. 99, ал. 3 и ал. 4 ЗЗД. Длъжникът би могъл да се защити срещу неправомерно изпълнение в полза на трето лице, като поиска доказателства за представителната власт на новия кредитор. В посочения смисъл е съдебната практика на ВКС, обективизирана в решение № 137/2.06.2015 г. по гр.д. № 5759/2014 г. на ВКС, III г.о. Затова представеното от ищеца уведомително писмо към исковата молба, изходящо от него, в качеството му на цесионер, както и в качеството му на пълномощник на цедента, е годно да уведоми длъжника за извършената цесия

на процесното вземане. По делото обаче ищцовото дружество не е представило доказателства писмото да е достигнало до длъжника, преди подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК. Представени са доказателства за изпращането му и опити за връчване от връчнител при ЧСИ, но писмото се е връщало с отбелязване „получателят не е открит на адреса“. От значение за уведомяването по чл. 99, ал. 3 ЗЗД е достигането до знанието на длъжника на данни за сключените договори за цесия с оглед обстоятелството на „замяна“ на страна в заемното правоотношение.

Принципно утвърдителна е съдебната практика през последните години, че връчването на уведомлението за цесия е възможно чрез връчване в хода на процеса на длъжника, било то чрез приложение на уведомлението към исковата молба, било чрез изрично волеизявление за цесията в исковата молба. В решение № 123 от 24.06.2009 г. по т.д. № 12/2009 г. на ВКС, 2-ро ТО, е посочено, че установеното в чл. 99, ал. 4 ЗЗД задължение на цедента да съобщи на длъжника за извършеното прехвърляне на вземането има за цел да защити длъжника срещу ненадлежно изпълнение на неговото задължение, т. е. срещу изпълнение на лице, което не е носител на вземането. Доколкото прехвърленото вземане е възникнало от правоотношение между длъжника и стария кредитор /цедента/, напълно логично е въведеното от законодателя изискване съобщението за прехвърлянето на вземането да бъде извършено именно от стария кредитор /цедента/. Само това уведомяване ще създаде достатъчна сигурност за длъжника за извършената замяна на стария му кредитор с нов и ще обезпечи точното изпълнение на задълженията му, т. е. изпълнение спрямо лице, което е легитимирано по смисъла на чл. 75, ал. 1 ЗЗД. Ето защо, правно релевантно за действието на цесията е единствено съобщението до длъжника, извършено от цедента /стария кредитор/, но не и съобщението, извършено от цесионера /новия кредитор/. В този смисъл е и задължителната съдебна практика - Тълкувателно решение № 142-7 от 11.11.1954 г. на ОСГК на Върховен съд, относима и към момента поради липсата на законодателна промяна в чл. 99 ЗЗД след това /обн. ДВ. бр. 275 от 22 Ноември 1950г./.

С оглед спора в съдебната практика за уведомлението за цесия чрез връчване на особен представител, съдът намира, че следва да даде отговор на

правния въпрос: „При предявен установителен иск по реда чл. 422, ал. 1 ГПК възможно ли е връчване на уведомлението за извършена цесия в производството по чл. 422, ал. 1 ГПК при представителство на ответника от особен представител, назначен в процедура по чл. 47, ал. 6 ГПК?“.

В законодателството липсва изричен отговор на посочени по-горе правен въпрос, поради което съдебната практика е тази, която е формирала отговор на въпроса, при тълкуване на законовата уредба. В решение от 22.01.2019 г., постановено по в.т.д. № 1342/2018 г. на ОС-Стара Загора, ТО, влязло в законна сила на 22.01.2019 г., съдебният състав е извел заключение, че ответникът е бил представляван от назначен от съда представител, след провеждане на процедура по чл. 47 ГПК, на който са били връчени съдебните книжа, следователно до фактическо връчване на книжата, сред които и уведомлението за прехвърлянето на вземането, с материалноправен ефект по чл. 99, ал. 4 ЗЗД, не се е стигнало и предаването на уведомлението на процесуалния представител на ответника не може да се приравни на надлежно уведомяване на длъжника, поради особения характер на представителството, осъществявано от назначен от съда представител по чл. 47, ал. 6 ГПК. В решение № 74 от 27.07.2017 г., постановено по в.т.д. № 154/2017 г. на Апелативен съд – Бургас, ТО, влязло в законна сила на 18.09.2018 г. поради недопускането му до касационно обжалване с определение № 567/18.09.2018 по к.д. № 3153/2017 г. на ВКС, 2 ТО, съдебният състав е извел заключение, че не е налице известяване чрез връчване на уведомленията до длъжниците, като приложения към исковата молба, които са били представлявани от назначени от съда представители, след провеждане на процедура по чл. 47 ГПК, на които са били връчени съдебните книжа, тоест до фактическо връчване на книжата, сред които и уведомленията за прехвърлянето на вземането, с материалноправен ефект по чл. 99, ал. 4 ЗЗД, не се е стигнало и предаването на уведомленията на процесуалните представители не може да се приравни на нотифициране на длъжниците, поради особения характер на представителството, осъществявано от назначен от съда представител по чл. 47, ал. 6 ГПК. В този смисъл са също и: решение № 2 от 06.01.2020 г. по в.гр.д. № 1370/2019 г. на ОС-Стара Загора, решение № 639 от 02.12.2019 г. по в.гр.д. № 1353/2019 г. на ОС-Стара Загора, решение от 08.11.2019 г. по в.т.д. № 1246/2019 г. на ОС-Стара Загора, решение от 29.10.2019 г. по в.т.д. № 1263/2019 г. на ОС-Стара

Загора и много други.

В решение № 198 от 18.01.2019 г. по т.д. № 193/2018 г. на ВКС, 1 ТО, съдебният състав е посочил, че в хипотезата на осъдителен иск за заплащане на суми по договор за кредит, в исковата молба по който е обективизирано изявление на банката-ищец, че упражнява правото си да направи целия дълг по кредита предсрочно изискуем, поради осъществяване на предвидените в договора или закона предпоставки, връчването на особения представител представлява надлежно уведомяване на длъжника-ответник. Действително, в това съдебно решение се касае за обявяване на предсрочна изискуемост на кредита по смисъла на чл. 60, ал. 2 ЗКИ, а не на уведомление за извършена цесия по смисъла на чл. 99, ал. 4 ЗЗД, но съдебният състав е заключил, че връчването на уведомлението на особения представител е надлежно, тоест настъпват материалните предпоставки на връчването. Съдебният състав, вероятно, е обосновал този свой правен извод въз основа на това, че последователно в практиката на ВКС: решение № 148/02.12.2016г. по т.д. № 2072/2015г. на ВКС, I т.о., решение № 25/03.05.2017г. по гр.д. № 60208/2016г. на ВКС, II г.о. и др. се застъпвало становище, че банката, ако не е уговорено друго, може да избере начин за връчване на горепосоченото изявление на длъжника, вкл. и чрез нотариална покана и той ще е редовно осъществен, ако е била проведена процедура по чл. 50 ЗННД /идентичен с чл. 43 ЗЧСИ/ вр. чл. 47, ал. 1-5 ГПК - отсъствието от адреса по чл. 47 ГПК се удостовери от длъжностното лице, а съобщенията се считат за връчени, т.е. и без да е необходимо назначаване на особен представител в нотариалното производство.

Настоящият съдебен състав споделя правните изводи на съставите на ОС-Стара Загора и АС-Бургас, като не може да се съгласи с правните изводи, изведени от съдебния състав в решение № 198 от 18.01.2019 г. по т.д. № 193/2018 г. на ВКС, 1 ТО, по следните съображения: На първо място тези правни съображения не са задължителна съдебна практика съгласно изричното правило на чл. 290, ал. 3 ГПК и след отмяната на чл. 291 ГПК, поради което за настоящия състав същите не са задължителни за долустоящите съдилища. От друга страна съдът намира, че процедурата по връчване на книжа по чл. 50 ЗННД е изрично уредена в законодателна възможност за нотариуса за връчване на книжа по реда на чл. 37 - 58 от

Гражданския процесуален кодекс /което е напълно идентично като правен извод с оглед идентичната разпоредба на чл. 43 ЗЧСИ/, като следва да се държи сметка за компетентността на нотариуса да извършва определени действия с правни последици – чл. 569 ГПК, едно от които е по т.3 - връчването на нотариални покани, които имат изцяло материално правно действие, с каквато компетентност съдът не разполага. По същите съображения и компетентността на ЧСИ да осъществява принудително събиране на вземания, в която връзка има правомощия да връчва книжа по реда на изпълнителния процес в ГПК. ЧСИ обаче нямат законово възложена компетентност да връчват книжа с материалноправно действие, извън компетентността да връчва книжа във връзка с движението на изпълнителните дела. Принципно разпоредбите в глава 6 на ГПК касаят връчването в производствата по ГПК, каквито са и производствата по принудително събиране на вземания /изпълнителния процес/. Но следва да се държи сметка за компетентността на органа, извършващ връчването. Съгласно чл. 2 ГПК съдилищата са длъжни да разгледат и разрешат всяка подадена до тях молба за защита и съдействие на лични и имуществени права – компетентността е изцяло процесуално правна. Връчване от съда в хода на висящ съдебен процес принципно има процесуално правно действие. Връчването може да има и материално правно действие, ако са налице предпоставките за това – връчено е лично на ответника документ, съдържащ изявление на ищеца или на друг правен субект с материално правно значение. Не е възможно обаче без законодателно предвидена възможност, например каквато е предвидена за нотариуса съгласно чл. 50 ЗННД или за ЧСИ съгласно чл. 43 ЗЧСИ, да се придаде компетентност на съда да връчва книжа по правилата на чл. 47 ГПК с материално правно значение, било то и чрез връчване на особен представител, чиито функции са само с процесуално правно естество и в хода на процеса, но не и извън него. Поради това съдът намира, че принципно няма предвидена законодателна възможност съдът да притежава компетентност да връчва на ответника книжа с материално правни последици по реда на чл. 47 ГПК, в това число и чрез връчването им на назначен по чл. 47, ал. 6 ГПК особен представител.

По изложените съображения съдът намира, че следва да отхвърли установителните искове като неоснователни поради липсата на действие на извършената цесия спрямо ответника, който не се установи да е уведомен за

това по смисъла на чл. 99, ал. 4 ЗЗД.

При така изложените съображения не е необходимо развиване на съображения по същество за съществуването на материалното право.

По отношение на разноските:

При този изход на спора право на разноски има ответникът, но такива не са сторени, не са и поискани, поради което и не следва да се присъждат.

Мотивиран от горното съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователни предявените от „Агенция за събиране на вземания” ЕАД, вписано в търговския регистър с ЕИК 203670940, с адрес на управление гр. София, бул. „Д-р Петър Дертлиев“ № 25, офис сграда Лабиринт, ет. 2, офис 4, срещу Р. Р. К., ЕГН *****, с адрес *****, и настоящ адрес *****, установителни иски по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК във вр. чл. 99 ЗЗД и чл. 79, ал. 1, предл. 1 ЗЗД във вр. с чл. 9, ал. 1 ЗПК, чл. 33, ал. 1 ЗПК за признаване за установено наличието на вземане спрямо ответника за сумата от 800,00 лв. /осемстотин лева/ - главница по договор за паричен заем № 232702 от 14.11.2018 г., сключен между „Сити Кеш“ ООД и Р. Р. К.; сумата от 57,03 лв. /петдесет и седем лева и 03 ст./ - договорна възнаградителна лихва за периода от 21.11.2018 г. до 06.03.2019 г.; сумата от 299,78 лв. /двеста деветдесет и девет лева и 78 ст./ - обезщетение за забава върху главницата за периода от 21.11.2018 г. до 13.02.2020 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение за процесните суми по чл. 410 ГПК № 82/08.04.2020 г. по ч.гр.д. № 158 по описа за 2020 г. на РС-Раднево.

Решението може да бъде обжалвано с въззивна жалба пред Окръжен съд – Стара Загора в двуседмичен срок от връчването на препис.

Съдия при Районен съд – Раднево: _____